

נספח: סיפורו של פלו

פלו (שווה-נע ב'פ', וחולם ב'ו') היה יהודי פשוט. הכי פשוט בכל הכפר. הוא לא היה טיפוש, וגם לא חסר ידע. הוא רק היה פשוט. פלו לא התבלט, לא דרש, וגם לא ניסה לחקור יותר מדי. בתור ילד, הוא לא היה הכי טוב בכלום, וגם לא אהוב במיוחד או חזק. אך הוא עשה כדברי הוריו, הלך לתפילה עם אביו בערב שבת, וקיים את המצוות כפי שהבין אותם.

פלו נולד וגדל בכפר קטן שנקרא בדוי (קמץ ב'ב', וקבוץ ב'ו'). כל אנשי הכפר הכירו אותו, וכשהגיע לגיל עשרים, עזב פלו את הכפר ועבר לעיירה הגדולה כדי לחפש פרנסה. הוריו, גברת ואדון נ' (חיריק ב'נ') חבקו אותו ואיחלו לו לשלום.

כשהגיע לעיירה הגדולה, התפלא פלו על גודלו של המקום. כל כך הרבה אנשים! כל כך הרבה בתים! וכולם הולכים ממקום למקום עם כל כך הרבה רצינות, פנים חמורות-סבר והליכה ישרה. פלו הביט לכל עבר כשהוא שותה בצימאון את כל המראות שנגלו לעיניו. הסתובב פלו בעיירה עד שלפתע גילה שאיבד את דרכו לגמרי, והגיע למקומות החשוכים של העיירה. לעומת מה שראה מקודם, ברחובות האלו שררה אוירה שקטה יותר, וריח מצחין נדף באוויר. אנשים עם פנים כועסים הסתובבו פה, ופלו הפשוט החל לדאוג. הוא היה אמור ללכת לביתו של חבר של אביו, אך הצרה היתה שהוא מזמן איבד את דרכו ואת הכיוון הנכון.

לאחר התלבטות קצרה, החליט פלו לגשת למישהו ולבקש עזרה. חרק שיניו, שינס מותניו, וניגש לאחד האנשים שעברו ברחוב. "סליחה", אמר פלו, "איבדתי את דרכי, האם אולי תוכל לעזור לי?"

האיש גחן לעברו. "מאיפה הגעת, ילד?"

ענה פלו בהססנות, "הגעתי מהכפר בדוי."

"אה, הכפר הזה, רחוק מכאן. פה קוראים לכפר הזה שם בדוי. ואיך אמרת שקוראים לך?"

"פלו. קוראים לי פלו, ושם משפחתי נ'."

האיש רכן ראשו לצד, וחייך חיוך עקום. פתאום הוא היה נראה יותר נחמד. "תקשיב, ילד. פה בעיירה הגדולה, לכולם יש מטרה. כל אחד יודע לאן הוא הולך, ומה הוא עושה. אתה יודע איך מגלים מה אתה אמור לעשות?"

"לא."

"אתה צריך לגלות מה המצווה שלך. כשתדע מהי המצווה שלך, תדע מי אתה."

סיים האיש את המשפט, הנהן בראשו לפלו, והמשיך בדרכו.

עמד שם פלו המום, לא בטוח למה האיש התכוון. ישב בקצה המדרכה, ישב וחשב. למצוא את המצווה שלו? למה האיש התכוון? אחרי כמה דקות של הרהורים, קם פלו והמשיך ללכת. פלו הלך והלך, עד שלפנות ערב מצא את עצמו שוב בשדרה המרכזית של העיר. שם מצא פלו את דרכו, עד שהגיע בשלום לביתו של חבר אביו. כשהגיע, פתח החבר את הדלת, הכניסו לביתו, וארגן לו חדר לישון משום שהיה כבר מאוחר, אך האמת שפלו לא כל כך הצליח לישון מרוב מחשבות.

למחרת יצא פלו מהבית בשעה מוקדמת מאוד ומיד ניגש לאיש הראשון שראה ברחוב.

"סליחה", שאל, "ואני יודע שזאת שאלה מוזרה, אבל מהי המצווה שלך?"

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בהה בו האיש במבט תמוה, אך לאחר כמה שניות, סיפר לפלו את המצווה שלו.

רכן פלו בראשו, הודה לאיש, והמשיך לדרכו. כך המשיך פלו כל היום. הוא הלך מאיש לאיש ושאל כל אחד מהי המצווה שלו. ובסוף היום לאחר ניסיונות רבים הבין פלו מהי המצווה שמיוחדת לו, שאותה הוא יודע שהוא מקיים בצורה הטובה ביותר.

לא נספר פה מהי המצווה של פלו. זוהי המצווה שלו, ולכל אחד מצווה משלו. לכל אחד נקודה אחת שעושה אותו ייחודי בעבודת ה' שלו. לכן, לא חשוב לנו מהי המצווה הספציפית שמצא פלו לעצמו, אך נוכל ללמוד מהסיפור הזה לקח. נוכל ללמוד משהו מפלו הפשוט, ללמוד מפלו ני משם בדוי.

הערה – בסוף הסיפור ניתן לראות שלפלו קוראים 'פלוני משם בדוי', וצריך להדגיש את שמו כך שיובן שקוראים לו פלוני משם בדוי.